

Oppilaiden nettikertomus

Olemme aloittaneet koulutunnilla suullisen kertomuksen, johon jokainen on jatkanut tarinaa edellisen lopetettua. Sen alku on tässä alla kirjattuna.

Sitten jokainen meistä keksi tarinalle lopun kotona. Ne löytyvät itse tarinan alta.

Nyt teillä lukijoilla on mahdollisuus äänestää, kenen loppuratkaisu on paras.

Merkitkää mieleisenne kertomukset (A, B, C, ...) numeroilla 10 paras, toiseksi paras 9 ja kolmanneksi paras numerolla 8. Perustellakin saa!

Äänestää voitte osoitteessa: pireuksen_suomi-koulu@windowslive.com

Äänestystulokset julkaistaan sivustollamme ennen kesäloman alkua.

TAIKAKAIVO

Olipa kauan, kauan sitten pieni talo, jossa oli salakellari ja siellä salainen puutarha. Puutarhassa oli kaivo, josta voi nähdä tulevaisuuden. Jokainen kasvi vastasi yhden ihmisen elämää. Jos ihminen sairastui, myös kasvi sairastui.

12. TOUKOKUUTA 1973

Heräsin aikaisin aamulla. Oli erittäin kuuma päivä. Mun äiti ja isä olivat lähdössä seuraavana päivänä Kreikkaan. Onneksi mä jäin isoisan ja isoäidin kanssa. Laitoin uikkarit jalkaan ja menin uimaan mun kavereitten kanssa. Vesi oli kylmää. En mä jäänyt veteen kauemmaksi kuin kolmeksi minuutiksi. Sitten lähdin jalkapallokentälle, sillä siellä oli kaikki mun kaverit. Vain Santtu ei ollut siellä siksi, että hän oli sairas. Pelasimme matsin ja hävisimme.

Päätimme, että lähdemme metsään. Kun oltiin kävelty kauan, kauan aikaa metsässä, me näimme erään hahmon kävelevän puiden välissä. Päätimme vakoilla häntä. Sitten me näimme sen menevän erääseen taloon. Talo oli iso ja vanha ja sen ympärillä oli sumua. Niko juoksi sisään. Niko on kaikkein nopein poika. Muutkin lapset menivät sisään. Sisällä oli pimeätä.

Onneksi minulla oli taskulamppu. Kaikki mun kaverit oli siellä paitsi Niko. Mihin se oli kadonnut? Yhtä äkkiä kuulin pojan huutoa. Se oli Niko! Kuulosti siltä, kuin se olisi pudonnut kaivoon. Ääni tuli jostakin jalkojeni alta. Nopeasti nostin maton, jonka alla oli pieni luukku. Yritin nostaa sitä, mutta se oli liian raskas mulle. Miro on kaikkein vahvin pojista, joten pyysin Miroa yrittämään. Kun Miro sai luukun auki, vahva valo sokeutti meidät ensin.

Siellä näytti olevan hieno piha. Ihmettelin edelleen mistä Nikon ääni oikein oli tullut. Pomppasin alas ja muut lapset tulivat perässä. Joka paikassa oli kasveja: pieniä, isoja, kukkia ja puita. Yhden ison puun takana oli pieni kaivo. Niko huusi sieltä räivoissaan. Me etsimme köyttä, mutta emme löytäneet. Juoksin kotiini. Löysin köyden varastosta.

Mä juoksin takaisin, mutta kaikki mun kaverit oli kadonneet. Laskeuduin kaivoon, johon Niko oli jäänyt jumiin. Mutta ei mitään. Yks kaks kuulin äänen joka sanoi: ”Miksi te ihmiset olette täällä?” Käännyin ja samalla meni pimeäksi. Ehdin vain nähdä yhden tosi pitkän ja laiha miehen.

Sitten heräsin. Mun päähän sattuu, sanoin itsekseni ja nousin ylös. Olin huoneessa, jossa oli pimeää. Näin valoa vain oven alta. Menin ovea kohti ja kompastuin samalla johonkin, mutta nousin taas pystyyn. Yritin avata ovea, mutta se oli lukossa. Otin vauhtia ja juoksin ovea päin. Halusin rikkoa oven, mutta samalla hetkellä se aukesikin nopeasti ja mä lensin pitkin käytävää. Jäin maahan samaan asentoon ainakin kolmeksi minuutiksi. Sitten katsoin taakseni. Halusin uteliaana nähdä mitä huoneessa oli. Käytävän valo valaisi huoneen. Voi, ei!!! Siellä oli kaikki mun kaverit myös Niko. Juoksin Nikon luokse. Läimäytin häntä kasvoille pari kertaa, kunnes hän heräsi. Niko heräsi ja kysyi: ”mitä tapahtui?” ”En tiedä”, vastasin.

Niko nousi ja auttoi minua herättämään kaikki muutkin lapset. Kaikki olimme säikähtäneitä, mutta minä eniten. Juoksimme nopeasti käytävälle. Käytävä oli aika lyhyt, mutta tuntui kuin olisin juossut kokonaisen maratonin. Niko juoksi ohitseni, hyppäsi ikkunasta ulos ja putosi pensaaseen. Me painuimme perässä.

Anna oli käynyt monta kertaa tässä metsässä ja muisti tien kotiin. Keskellä matkaa näin pudonneen pikku kirjan, johon kiinnitin huomioni. Nostin sen. Laitoin sen taskuun ja jatkoimme matkaa. Kukaan meistä ei halunnut kertoa, mitä oikein oli tapahtunut, koska kukaan muu ei olisi meitä uskonut. Eikä kukaan meistä oikeasti ymmärtänytkään, mitä oli tapahtunut.

Kotona aloin lukea tuota pikku kirjaa. Kirjassa kerrottiin eräästä talosta, jossa oli puutarha. Tuon puutarhan kasvit olivat erikoisia ja kasvoivat yhtä erikoisen kaivon ympärillä...

A (Aleksi)

Juoksimme kiireesti takaisin taikakaivolle ja heitimme köyden toisen pään kaivoon, mutta Niko ei yltänyt kuitenkaan köyteen! Me kaikki aloimme miettiä, miten voisimme saada Nikon pois kaivosta. Yhtäkkiä Jason ja Monika huudahtivat, että kummallinen hohto lähestyi meitä! Käännyimme kaikki nopeasti katsomaan, mikä se kummallinen hohto oli. Kun hohto lähestyi huomasimme, että se oli kaunis pieni keijukainen! Keijukainen sanoi olevansa Emilia-metsäkeiju. Emilia uteli, mitä me tulevaisuuskaivoon kurkottelimme. Vastasimme, että kaverimme Niko oli pudonnut kaivoon eikä meidän köysi ylettynyt hänelle asti. Emilia sanoi auttavansa ja samalla hän pudotti kaivoon ihmeellistä taikapölyä. Kaivosta alkoi kuulua kummallista kohinaa ja muutaman sekunnin kuluttua kaivon vesi alkoi nousta - ja Niko sen mukana! Kaikki aloimme halata Nikoa iloisina kun hän oli vielä elossa, ja kiitimme Emiliaa suuresta palveluksesta. Emilia-keiju kertoi, että hän ilostui suuresti, kun olimme niin urheita halutessamme pelastaa ystävämme hädästä, ja lupasi täyttää yhden meidän toivomuksen. Aloimme heti miettiä, mitä voisimme toivoa. Lopulta päädyimme toivomukseen, että meidän Suomi-koulu saisi uudet paremmat tilat: uuden kirjaston, paljon tietokoneita, musiikkiluokan, ulos leikkipuiston, uima-altaan ja äideille kahvilan. Keiju myöntyi ja käski meidän kiirehtiä kotiin, koska alkoi tulla pimeä. Syksyllä, kun palasimme kaikki taas Suomi-kouluun, huomasimme että toiveemme oli toteutunut! Meidän kaikkien äidit ihmettelivät kuinka hieno meidän Suomi-koulusta oli yhtäkkiä tullut. Me katsoimme iloisina salaa toisiamme ja teeskentelimme yllättyneitä!

B (Anastasia)

Sen jälkeen palattiin Nikon luo. Jäimme sisälle ja tavattiin bodari, joka avasi meille oven ulos.

C (Santtu).

Viisi minsaa myöhemmin olin takaisin kaivolla.

Jason sanoi, et Niko oli huutanut koko ajan. Tiputimme köyden Nikolle. Niko otti kiinni sen yhdestä päästä ja me sidoimme toisen pään puuhun. Niko alkoi kiivetä vikkelaesti. Samalla hetkellä Anna liukastui ja veti köyttä hädissään. Samalla köysi katkesi ja Niko putosi taas kaivoon ja alkoi itkeä.

Siihen asti emme olleet nähneet pientä bougainvilleaa (ihmeköynnöstä), joka oli päässyt kasvamaan kaivon seinään. Kun Nikon kyyneleet alkoivat tippua kasvin lehtien päälle, niin kaivoon syöksyi kuin tulta taivaasta ja me kaikki putosimme maahan. Kun heräsimme, näimme Nikon syömässä omenapuun alla.

Lopulta päätimme lähteä ja vannoinimme, että emme sanoisi kenellekään, mitä tapahtui sinä päivänä.

D (Miron)

Mä löysin köyden varastosta ja juoksin takaisin nopeasti kuin tuuli. Onneksi ehdin. Käsi oli tarttunut kiinni Nikon paidasta. Se oli miehen käsi. Mies huusi: ”Auttakaa, voi auttakaa!” Heitin köyden ja pelastin Nikon sekä miehen. Mies ei ollutkaan mies vaan lapsi. Se oli Ville, joka aina seurasi meitä. Ville oli myös se hahmo, joka nähtiin metsässä. Niko oli nähnyt Villen, jota seurasi. Ville oli mennyt katsomaan tulevaisuuttaan kaivosta. Niko kertoi Villelle kaivolla jutun, jota Ville pelästyi niin, että putosi kaivoon. Niko meni pelastamaan Villeä, mutta putosi melkein itsekin. Silloin Niko alkoi huutaa ja me tulimme paikalle.

Hoh, hoh! Onneksi kaikki sujui hyvin. Ville kertoi meille, että isänsä on hyvin sairas. Isän henkikasvikin oli huonona. Ville tahtoi nähdä kaivosta, parantuisiko isä, mutta ei ehtinytkään kun putosi.

Eräänä päivänä me menimme uudelleen käymään paikalla ja näimme, että Villen isän henkikasvi oli jo paljon paremmassa kunnossa. Sen jälkeen me menimme syömään jäätelöä. Voi, mikä tarina!

E (Anna)

Sitten haimme köyden ja pääsimme Nikon luokse. Niko sanoi, että siellä oli käynyt eräs mies. Vedimme Nikon ylös ja lähdimme miehen perään. Näimme hänen menevän sisään taloon, jossa ei ollut ikkunoita. Miro joutui rikkomaan oven, jotta pääsimme sisälle. Nousimme raput ylös ja löysimme miehen, joka kuuli huutomme ja kääntyi katsomaan meitä.

Mies kysyi meiltä, mitä me halutaan. Me vastasimme, että oltiin vain eksytyt.

Sitten kaikki tunsimme jonkun koskevan meihin. Avattiin silmät ja näimme, että oltiin Suomi-koulussa ja että Tarja oli herättänyt meidät.

F (Niko)

Sitten me melkein unohdimme, että Niko oli yksin siellä kaivossa. Onneksi hän huusi niin kovalla äänellä, että emme tarvinneet kuin viisi minuuttia etsimistä. Sitten nostimme hänet köyden avulla. Niko kertoi meille, miten hän pelkäsi, ettemme koskaan löytäisi häntä.

- Älä huoli Niko, sanoi Aleks. Sulla on niin kova ääni, että jos olisit huutanut vielä kovempaa meidän kanssa olisi voinut tulla sun vanhemmatkin, vitsaili Aleks ja oli kuolla nauruun.

- Jos minun ääneni on kova, niin sitten sinun äänelläsi voisi saada paikalle vaikka koko suvun, vastasi Niko Aleksin haasteeseen.

- Lopettakaa jo pojat! G (Jason)

Juoksin heti takaisin, mutta silloin kun heitimme köyden kaivoon, kaivosta ei noussutkaan Niko vaan haavoittunut korppi. Se ei ollut kuitenkaan normaali korppi, sillä se nousi heti siivilleen ja puhui meille.

- Voi olipa tämä putous! Hei, miksi olen niin pieni ja miksi mulla on mustat siivet, se kysyi seuraavaksi.

Se olikin Niko. Kaikki olivat jääneet tuijottamaan. Kukaan ei sanonut mitään. Parin minuutin kuluttua puhui Emilia ensimmäisenä:

- Niko, mitä sulle on tapahtunut? Miksi sä olet muuttunut korpiksi?

Niko katsoi itseään ja alkoi huutaa pelosta.

- Mitä mulle on tapahtunut? Tehkää jotakin! Auttakaa mua!

- Yritä nyt rauhoittua ja muistaa mitä tapahtui, sanoi Anna. Nyt olet muuttunut korpiksi.

Niko istui ja yritti muistaa ja vähän ajan päästä hyppi innoissaan.

- Nyt minä muistan kaiken. Eräs nuori noita seisoj kaivon vierellä ja katseli alas. Yritin piiloutua niin, että se ei näkisi, mutta silloin vahingossa liukastuin. Noita kääntyi pelästyneenä, heilautti yhden kerran sauvaansa ja heitti minut kaivoon.

- Sitten meidän pitää löytää noita ja tehdä sinusta taas ihminen, Anna puhui taas.

Kaikki olivat yhtä mieltä ja lähtivät takaisin siihen merkilliseen taloon. Kun he tulivat salakellarista, kaksi noitaa odotteli heitä. Yksi noita oli ruma mummu ja toinen oli pieni ja nätti. Vanha noita sanoi heti:

- Mitä te täällä teette? Tämä on kotini, ettekä te saa tulla tänne!

- Anteeksi vaan me... , jatkoi Emilia.

- Katsoitteko kaivoon? noita keskeytti.

- Ei tietysti, ei, ei... vastasi Emilia.

Mutta noita ymmärsi, että se ei ollut totta.

Te valehtelit minulle ja nyt kun olette nähneet kaivon, minun pitää tappaa teidät, koska kukaan muu kuin minä ja lapseni eivät saa nähdä kaivoa. Sitten noita sanoi taikalauseet ja tappoi lapset taikavitsalla.

Sen jälkeen kukaan ei ole nähnyt lapsia. Kahdeksan kukkaa kuoli niiden kanssa taikapuutarhasta.

H (Emilia)

Tässä olivat tarinamme A:sta H:hon.
Muistakaa äänestää!